

Stavangeren 7.1.39

Det store Oxford-fremstøt

700 av Finnlands mest kjente kvinner og menn på åpningsmøtet

Reisebrev fra Harry Jansen.

Fra en ung stavangermann Harry Jansen, som deltar i det store Oxford-fremstøt i Tavastehus i Finland, har vi fått følgende brev:

Tavastehus, 1. jan. 1939.

100 mennesker fra England, Danmark, Sverige, Finland og Norge er i disse dager samlet til forberedelse av Oxford-gruppens første store fremstøt i Finland, som finner sted i form av et stort house-party på hotell Aulanko i Tavastehus. Tavastehus er en liten by ca. 15 mil inn i landet fra Åbo.

Finland driver fremdeles, om ikke med våben, så med sinn og ånd, sin frihetskamp.

En av Finnlands fremste sosialister sa ved et møte: «Skal Finnlands befolkning fortsette med denne åndskamp kan det ikke være lenge før det ender i borgerkrig. Men der finnes løsning på dette problem, og det er at menneskene lar sig lede av Gud».

Et av Det nasjonalsosialistiske partis representanter i Riksforsamlingen uttalte: «at det eneste som kan redde Finland fra en katastrofe er moralsk opprustning, ledet av Gud».

En prest sa ved samme anledning: «Jesu diktatur er det sanne demokrati».

En engelskmann, som er kom-

i Finland

04-03-042

met direkte fra skyttergravene i Londons parker, spurte: «Hvad vilde England vært idag, dersom der i England ikke var mennesker som arbeidet for moralsk opprustning?»

Til møtet som begynte 4. januar, ventet ca. 700 av landets fremste menn og kvinner. De fleste medlemmer av Riksforsamlingen er innbudt. Kirken blir representert ved flere biskoper og prester. Og de fleste av landets øvrige ledende menn kommer.

Et av de største problemer her er sprogstriden. Folk som bor hus i hus snakker vidt forskjellig sprog, og vil ikke forstå hverandre. Her mangler kjærligheten. Gud kan løse dette problem ved å gi menneskene kjærlighet. Det har vi alt fått store beviser for.

Det som i det store og hele skal komme frem her er: at Gud har en plan med alle land, også med Finland. Et folk kan ikke få enighet innbyrdes uten det lærer å lytte Gud, og får Ham som sin leder.

En «försoningsvecka».

I innbydelsen er fremstøtet kaldt en «försoningsvecka», og der står bl. a.:

Under den gångna hösten har världen stått vid branten av en katastrof — en katastrof, som ännu ej är definitivt avvärdad. Som genom ett under ha vi fått en frist. Vår egen och världens framtid beror på, huru vi använda denna frist. Mänskliga försök att skapa en bestående fred ha gång på gång strandat, emedan människorna ej lärt sig hemligheten att leva i samförstånd.

Fruktan, själviskhet, avund och hat behärska allt fortfarande enskilda människors och nationernas

Men när mänskliga försök har Gud en plan med oss över hela världen av människor, som

giva mänskliga försök om världen

lunda. De ha fått en ny kraft

liv, löst deras förvandlat deras

betsplatser. De ha funnit, att

ning vägen för lösning av nationernas

nationella konflikter.

Gud har en plan med oss folk, för lösning av

problem, för lösning av

dra nationers liv. Vi ha ingen rätt att förlösa vår dyrköpta frihet i tvedräkt och splitt-

ring. Ett enigt Finland skapas genom enade människor, enade hem, språkgrupper och partier.

Genom seklerna har vårt folks offervilja bestått hårda prov. Vårt folks seghet och energi äro välkända. Skulle ej denna offervilja, denna seghet, mobiliserade för Guds plan, kunna förverkliga vårt lands högsta bestämmelse. Ur försoningsveckan kan en anda utgå, som enar vårt folk. Ett enigt Finland under Guds ledning kan bli en enad kraft bland nationerna.

För första gången kommer nu till ett houseparty i Finland även en grupp män och kvinnor från de övriga nordiska länderna, från Östersjöländerna och England. De representera olika verksamhetsområden och komma för att dela med sig av de erfarenheter de gjort i kampen för nationernas andliga och moraliska upprustning.

När människan lyder — verk

När människan lyssnar — ta

Nya människor — Nya hem —

Nya nationer — En ny värld.

2/0

1. Bragte 1938 et virkelig lysglimt i det åndelige mørke.
2. Hvad kan „det fredelige Norden“ gjøre for verdensfreden i 1939.

Og hermed slippes svarene løs til studium og berikelse for Dærepostens hungrende lesere.

PRINK.

Frihetens og sannhetens ånd kommer innenfra oss selv.

Olaf Valeur:

1. Nei, 1938 bragte ikke noget virkelig lysglimt i det åndelige mørke. Münchenavtalen var et utslag av hensynsløshet og brutalitet fra den ene side, feighet, frykt og uenighet fra den annen side. Og den jubel hvormed hele Europa hilste resultatet var et typisk utslag av åndelig formørkelse. Menneskene var overlykkelige i bevisstheten om at de igjen kunde hengi sig til sin «trygge» og tanketomme borgerlige tilværelse, og «demokratiene» pustet lettet ut ved tanken på at de kunde sove rolig videre. Det er tragikomisk å være vidne til hvordan demokratiene med jubel går sin undergang i møte.

2. Vi må holde vår åndelige rustning blank og sannhetens flamme levende, så vi er rede når den tid kommer at det nye samfund skal bygges op. Alle tilhengere av Oxfordbevegelsen bør tenke over rekkevidden av den kollektive synd, og alle tilhengere av «Samfundspartiet bør bestrebe sig på en plettfri moralsk vandel. Det er fortrinnsvis i det små at vi for øieblikket kan praktisere den nye livsorientering, og det vi sår i det små, skal vi høste i det store. Det er først når vårt private liv er i den orden og stand at det kan tjene til eksempel for andre, at folk kan få tillit til oss, når det gjelder de offentlige ting. Den private og den kollektive synd er bror og søster, og man kan ikke fornekte den ene, hvis man tjener den andre. Det er innenfra

at den nye frihetens og sannhetens ånd kommer, og derfor må alle mennesker gjøre op med sig selv, før de gjør op med alle de andre. På samme måte med folket — når det har gjort op med sig selv, kan det optre som læremestre for andre «demokratier», og når demokratiene har gjort op med sig selv — ja, da kan de trygt reise til München.

Skal vi gå videre på den gamle vei?

Vilhelm Gernhammer:

1. Et stort Lyspunkt er det, at man i 1938 har set Virkningen af de 30 Millioner Kroner, som Oliekongen Deterding skænkede Hitler, og af de 4 Millioner som han skænkede til Oxford-Gruppe Bevægelsen, samt at man har konstateret, hvor berettiget Frank Buchmans Udtalelse var: «Jeg takker Himlen for en Mand som Adolf Hitler»!!!

2. De ledende i de tre nordiske Lande bør absolut, hvis Freden skal sikres, fortsætte ad den påbegyndte Linie:

a. Svenskerne med efter bedste Evne at eksportere første Klasses Mordvåben til Hitler, der jo skal sikre Freden i Europa.

b. Danskerne med at afskedige sine søgligt refererende Mænd, der gengiver Hitlers månedgamle, ikke mere tidsvarende Udtalelser. (Jævnfør Redak-

tør Blædels af Hitler dikterede Afskedigelse ved «Berlingske Tidende»).

c. Nordmændene med deres vise og retfærdige Retshendelser. (Jævnfør Dommene over Bonde og Hambro!!).

d. Alle Parter med at give nye Love til Sikring af Magthaverne, herunder også Sikring af Levebrødet til Præsterne, der jo ligesom Kristus tager Parti for Kæltringer og Skøger imod Magthaverne og den gode Borger!!!

Oxfordgruppen

har bibeltime i Skiens kirke i kveld ved fru Anne-Lise Jørstad med flere.

Se annonsen!
Fylkesavisen Skien 6.1.39

OXFORD

Tavastehus, 4. januar. — Oxfordbevegelsens houseparty på Carleberg begynte onsdag kveld med deltagelse av 500 personer fra alle kanter av verden.

Morgenbladet 5.1.39

Oxfordmøte på Jørpeland

På Jørpeland ved Stavanger skal det haldast eit større Oxfordmøte 21. og 22. januar. Ein har leigt Føl-kets hus og begge hotella. Ein ventar deltakarar frå Sverige, Austland, Sørland og Vestland. På Jørpeland ligg Stavanger Stålverk, som har opp imot 500 arbeidapar, og ei mils veg derifrå ligg Tou mølle.

Det er kommunisten hev vore, lagerarbeidar Olav Hoff, Stavanger, som vil leida førebuingane og møtet.

Dagen 11.1.39 Meldar.

REF.

Morgenposten 10.1.39 Nordisk Oxfordstevne i Finland.

Ved Tavastehus i Finland er det i disse dager holdt et stort houseparty arrangert av Oxford-gruppebevegelsen.

Housepartyet hadde en utpreget nordisk karakter, idet arbeidslaget bestod av danske, norske og svenske, foruten naturligvis av finske som har truffet bevegelsen i Danmark, Norge og Sverige. Av kjente nordmenn som var reist bortover nevnes professor Haakon Gran, rektor Sten Bugge, pastor Ragnar Forbech og den unge studenter-idrettsmann Erik Gullvåg. Den norske «delegasjonen» var på omkring femten og både Vestlandet og Finnmark var representert. Fra Sverige deltok Sven Stolpe, og delegasjonen talte omkring 30 deltagere med representanter for de forskjelligste yrker. Det gjorde også den danske delegasjonen som var på omkring femten. Dessuten var det en hel del andre utlendinger: engelske, amerikanske, skotske og en kineser.

Det var innbudt representanter for de forskjelligste sfærer av finsk

liv og det var kommet 420 deltagere, derav 230 kvinner og 190 menn. Blandt disse var seks professorer ved de finske høiskolene, fire forfattere, ti journalister, en biskop, tyve prester, tretti lærere, ti jurister, fem kunstnere og videre forretningsmenn, bønder, funksjonærer, ingeniører, arbeidere, officerer o.s.v.

Oxford-gruppen har hatt sitt første fremstøt i Finland

Sarpen
M. 1. 39

Et stort stevne med over 500 deltagere er holdt ved Tavastehus. Arbeidslaget bestod vesentlig av danske, norske og svenske. — Professor GRAN taler i finsk kringkasting.

I dagene 4de til 8de januar har der på hotell Aulanko — Finlands nyeste og mest moderne turisthotell like ved Tavastehus — vært holdt et stort houseparty som er arrangert av Oxfordgruppe-bevegelsen og dette stevne er det første store som gruppe-bevegelsen har holdt i Finnland.

House-party'et hadde en utpreget nordisk karakter, idet arbeidslaget bestod av danske, norske og svenske, foruten naturligvis av finske som har truffet bevegelsen i Danmark, Norge og Sverige. Av kjente nordmenn som var reist bortover nevnes professor Haakon Gran, rektor Sten Bugge, pastor Ragnar Forbech og den unge studenter-idrettsmann Erik Gullvåg. Den norsk «delegasjon» var på omkring femten og både Vestlandet og Finnmark var representert. Fra Sverige deltok Sven Stolpe og delegasjonen talte omkring 30 deltagere med representanter for de forskjelligste yrker. Det gjorde også den danske delegasjon som var på omkring femten. Dessuten var der en hel del andre utlendinger: engelske, amerikanske, skotske og en kineser.

Den i Norden mest kjente finne på arbeidslaget var forfatteren Jarl Hemmer som sluttet sig til det aktive kristne arbeidet under et opphold i Norge før jul, videre direktør Ben. Snellman i det store trelastfirma Gutzeit et Co. og hans hustru fru Kaisu Snellmann, sangerinnen Gertrud Alfthan, riksdagsmann Eino Puomivaara, dikteren Mantti Hela, professor E. G. Gulin og de to unge studentene

som tok del i teatermøtene i Oslo før jul. Fred. Runeberg og Ilpo Sirkka.

Der var innbudt representanter for de forskjelligste sfærer av finsk liv og der var kommet 420 deltagere, derav 230 kvinner og 190 menn. Blandt disse var seks professorer ved de finske høiskolene, fire forfattere, ti journalister, en biskop, tyve prester, tretti lærere, ti jurister fem kunstnere og videre forretningsmenn, bønder, funksjonærer, ingeniører, arbeidere, offiserer osv.

Det store åpningsmøtet blev avsluttet av Sven Stolpe, som definerte hvad forskjellen er mellom det gamle livet og det han og andre har sett efter å ha møtt kristendommens krav til menneskene. Før tenkte man i teorier, nå i mennesker. Det kristne mennesket stiller ikke krav til andre som det ikke også stiller til sig selv. Det stiller ikke op idealer som det ikke prøver å følge i sitt eget liv. Når en mann skriver ut en chekk uten dekning blir han straffet efter svensk lov, men stiller vi op et ideal vi undlater å ville leve efter, er det presis det samme som å skrive ut en slik chekk. Å si at jeg er en god demokrat

når jeg er ansvarsløs i pengeveien og en diktator, en egoist i mitt hjem, det går neppe hvis vi ser ærlig på livet. Målet vårt må være å gjøre vårt liv til modell og det kan vi bare strebe efter om vi lar Gud lede oss.

Under stevnet blev der naturligvis hentydet til motsetningene mellom det røde og det hvite Finnland, mellom det finsk-finske og det svensk-finske og

disse hentydningene hvilte alle på kjennsgjæringer fra det virkelige liv.

De finske avisene følger stevnet med stor interesse og har uten partihensyn referater av stevnet. Det har også vært arrangert utsendelse over den finske kringkastingssstasjon med taler av bl. a. professor Haakon Gran.

Fredrik Ramm.

04-03-042

Aftenposten 12. 1. 39 Oxfordgruppen har holdt sitt første houseparty i Finland.

Oxfordgruppen har holdt sitt første houseparty i Finland — på Karlsberg turisthotell, Helsingfors. Housepartyet blev meget vellykket — man hadde gjort regning med 400 gjester, men der kom 900. Blandt de tilstedeværende såes den svenske forfatter Sven Stolpe, forfatteren Jarl Hemmer med familie, forfatterinnen Sally Salminen, biskopene Lehtonen og von Bonsdorff, programchef Heikinheimo i finsk kringkasting, justisminister Rautavaara og ellers representanter for de forskjelligste yrker. Mange kjente nordmenn deltok også, bl. a. professor Gran, rektor Sten Bugge og pastor Forbech. Også danske og svenske gjester deltok.

Tønsberg Blad 13. 1. 39
Oxfordbevegelsen.

Med stor interesse har jeg lest i «Tønsbergs Blad» artikkelen «Hvad Jarl Hemmer oplevet i Oslo». Også ved andre leiligheter har jeg fått inntrykk av at «Tønsbergs Blad» ialfall ikke har imot den bevegelse Oxfordgruppen har

Jonathan Johnson.
Fagerheim, 12. januar 1939.

OXFORD-gruppen har hatt sitt første store fremstøt i Finnland.

Et stort stevne holdt ved Tavastehus.

Tidens Tegn 10.1.39
Professor Gran taler i finsk kringkasting.

I dagene 4. til 8. januar har der på Hotel Aulanko ved Tavastehus vært holdt et stort house-party som er arrangert av Oxford-gruppebevegelsen og dette stevnet er det første store fremstøt som gruppebevegelsen har gjort i Finnland.

House-party'et hadde en utpreget nordisk karakter, idet arbeidslaget bestod av danske, norske og svenske, foruten naturligvis av finske som har truffet bevegelsen i Danmark, Norge og Sverige. Av kjente nordmenn som var reist bortover nevnes professor Haaken Gran, rektor Sten Bugge, pastor Ragnar Forbech og den unge studentidrettsmannen Erik Gullvåg. Den norske „delegasjonen" var på omkring 15 og både Vestlandet og Finnmark var representert. Fra Sverige deltok Sven Stolpe og delegasjonen talte omkring 30 deltagere med representanter for de forskjellige yrker. Det gjorde også den danske delegasjonen som var på omkring 15. Dessuten var der en hel del andre utlendinger: engelske, amerikanske, skotske og en kineser.

Den i Norden mest kjente finne på arbeidslaget var forfatteren Jarl Hemmer, som sluttet sig til det aktive kristne arbeidet under et opphold i Norge før jul, videre direktør Ben. Snellman i det store trelastfirma Gutzeit & Co. og hans hustru fru Kaisu Snellman, sangerinnen Gertrud Alfthan, riksdagsmann Eino Puomivaara, dikteren Mantti Hela, professor E. G. Gulin og de to unge studentene som tok del i teatermøtene i Oslo før jul Fred. Runeberg og Ilpo Sirkka.

Der var innbudt representanter for de forskjellige sfærer av finsk liv og der var kommet 420 deltagere, derav 230 kvinner og 190 menn. Blandt disse var 6 professorer ved de finske høiskolene, 4 forfattere, 10 journalister, 1 biskop, 20 prester, 30 lærere, 10 jurister, 5 kunstnere og videre forretningsmenn, bønder, funksjonærer, ingeniører, arbeidere, offiserer o.s.v.

Det store åpningsmøtet blev avsluttet av Sven Stolpe, som definerte hvad forskjellen er mellom det gamle livet og det han og andre har sett etter å ha møtt kristendom-

mens krav til menneskene.

De finske avisene følger stevnet med stor interesse og har uten partihensyn referater av stevnet. Der

har også vært arrangert utsendelse over den finske kringkastingstasjon med taler av bl. a. professor Haaken Gran.

Oxford-gruppen har hatt sitt første fremstøt i Finnland.

Stort stevne med over 500 deltagere er holdt ved Tavastehus.

Morgenbladet 10.1.39

I dagene 4. til 8. januar har der på Hotel Aulanko — Finnlands nyeste og mest moderne turisthotell like ved Tavastehus — været holdt et stort house-party som er arrangert av Oxford-gruppebevegelsen, og dette stevne er det første store fremstøt som gruppebevegelsen har gjort i Finnland.

Houseparty'et hadde en utpreget nordisk karakter, idet arbeidslaget bestod av danske, norske og svenske, foruten naturligvis av finske som har truffet bevegelsen i Danmark, Norge og Sverige. Av kjente nordmenn som var reist bortover nevnes professor Haaken Gran, rektor Sten Bugge, pastor Ragnar Forbech og den unge studentidrettsmann Erik Gullvåg. Den norske «delegasjon» var på omkring femten og både Vestlandet og Finnmark var representert. Fra Sverige deltok Sven Stolpe og delegasjonen talte omkring 30 deltagere med representanter for de forskjellige yrker. Det gjorde også den danske delegasjon som var på omkring femten. Desuten var der en hel del andre utlendinger: Engelske, amerikanske, skotske og en kineser.

Den i Norden mest kjente finne på arbeidslaget var forfatteren Jarl Hemmer som sluttet sig til det aktive kristne arbeide under et opphold i Norge før jul, videre direktør Ben. Snellman i det store trelastfirma Gutzeit & Co. og hans hustru fru Kaisu Snellmann, sangerinnen Gertrud Alfthan, riksdagsmann Eino Puomivaara, dikteren Mantti Hela, professor E. G. Gulin og de to unge studenter som tok del i teatermøtene i Oslo før jul Fred. Runeberg og Ilpo Sirkka.

Der var innbudt representanter for de forskjellige sfærer av finsk liv og

der var kommet 420 deltagere, derav 230 kvinner og 190 menn. Blandt disse var seks professorer ved de finske høiskoler, fire forfattere, ti journalister, en biskop, tyve prester, trede lærere, ti jurister, fem kunstnere og videre forretningsmenn, bønder, funksjonærer, ingeniører, arbeidere, offiserer, osv.

Det store åpningsmøte blev avsluttet av Sven Stolpe, som definerte hvad forskjellen er mellom det gamle liv og det han og andre har sett etter å ha møtt kristendommens krav til menneskene. Før tenkte man i teorier, nu i mennesker. Det kristne menneske stiller ikke krav til andre som det ikke også stiller til sig selv. Det stiller ikke op idealer som det ikke prøver å følge i sitt eget liv. Når en mann skriver ut en check uten dekning blir han straffet efter svensk lov, men stiller vi op et ideal

vi undlater å ville leve efter, er det precis det samme som å skrive ut en slik check.... Å si at jeg er en god demokrat når jeg er ansvarsløs i pengeveien og en diktator, en egoist i mitt hjem, det går neppe hvis vi ser ærlig på livet. Målet vårt må være å gjøre vårt liv til modell og det kan vi bare strebe efter om vi lar Gud lede oss.

Under stevnet blev der naturligvis hentydet til motsetningene mellom det røde og det hvite Finnland, mellom det finsk-finske og det svensk-finske og disse hentydninger hvilte alle på kjensgjerninger fra det virkelige liv.

De finske aviser følger stevnet med stor interesse og har uten partihensyn referater av stevnet. Der har også været arrangert utsendelse over den finske kringkastingstasjon med taler av bl. a. professor Haaken Gran.

04-03-042

Oxford i Finnland

Adresseavisen

16.1.39

„Nordens brennende lue“

Trøndersk idrettsmann blandt deltagerne!

Møtet et av mitt livs største
oplevelser, sier pastor Forbech.

For et par år siden holdtes et indremisjonsmøte i Oslo (landsmøte), hvor det kom til ganske sterke meningsutvekslinger mellom Hallesby og formann og sekretær i Oslo indremisjon, pastor Forbech og Frøyland. Ordskipet gjaldt som det vil huskes de siste to herrers sympatiske stilling til Oxfordbevegelsen.

Oslo indremisjon står særstilling og utgir sitt eget oppbyggelsesblad Bymisjonøren, som har stor utbredelse.

PASTOR RAGNAR FORBECH oppholder sig for tiden i Trondheim. Han er forstander for Menighets-søsterhjemmet i Oslo og er som ovenfor nevnt formann i Oslo indremisjon. — Vi treffer pastor Forbech mellom to møter igår eftermiddag og veksler noen ord med ham.

— De deltok i Oxfordmøtet i Finnland, hr. pastor?

— Ja, det er sikkert — og jeg vil betegne mine opplevelser derborte som noe av de største jeg har møtt i mitt liv, en sånn vilje til å gjen-nemføre de kristne prinsipper: ærlighet, uselviskhet og kjærlighet har jeg sjelden eller aldri møtt. — Det var Finnlands første nasjonale house-party som blev holdt på Nordens nyeste og flotteste turist-hotell, åpnet så å si 1 time før vi kom. Møtet kan nærmest sammen-

Pastor Ragnar Forbech,
formann i Oslo indremisjon.

lignes med et Oxford holdt her på Høsbjør. Det deltok ca. 450 personer, kvinner og menn av alle samfundsklasser. Betalingen var rimelig og forpleiningen ganske enkel.

Gruppen har arbeidet lenge i det stille i Finnland for å forberede dette stormøtet. Nu møtte deltagerne fra jordbruk, industri, arbeidere og arbeidsherrer, representanter fra akademikere, lærerstanden, profesorer — og ca. 30 prester med 2 finske biskoper. Dikteren Jarl Hemmer var blandt dem som avla vidnesbyrd, en kjent finsk maler og sangerinne — det gjorde et veldig inntrykk å se så mange tidligere ateister hysja i Guds navn.

Oxford gjør stort fremstøt i Finnland.

Sally Salminen og Jarl Hemmer ledet et stort Houseparty i Tavastehus.

Sandefjords Blad 26.1.39
Oxford har nettop holdt sitt første store Houseparty i Finnland. Blandt de mest kjente deltagere må nevnes dikteren Jarl Hemmer, biskop von Bonstorff og den kjente finsk-amerikanske forfatterinne Sally Salminen, der for noen få år siden blev verdensberømt på sin roman «Katrina» som hun vant første pris på

i en amerikansk skjønnlitterær konkurranse. Av norske deltagere merket man sig forstander Ragnar Forbech.

dan de bitreste sprogfiender fant hverandre efter å ha gitt sitt liv til Gud. — Vi oplevet at en av de fremtredende på de rødes side møttes i vennskap med sin tidligere fangevokter. — Folk som før ikke har tålt et svensk ord, optrådte på møtet som tolker. — En prest bl. a. som ikke kunde utstå finsk sprog, og som hadde forsømt sine finske sognebarn, hadde fått se sin synd her — og besluttet nu å be om tilgivelse og å lære finsk.

— Var det noen av kvinnene som gjorde særlig inntrykk?

— Det var særlig to, en finsk kvinnesaks kvinne som talte om «den sovende kvinne» og en fru direktør Snellmann som talte glimrende, ja fru Snellmann var kanskje en av møtets betydeligste personligheter. For øvrig deltok det personer fra alle «trossamfund», som baptistmenighet, pinsemenighet o. s. v., selv delte jeg rum med en pinsevenn. — Så sterk var ånden i Finnland at jeg tror at Finnland blir Nordens brennende lue.

Trøndersk idrettsmann —

— Hvor mange reiste fra Norge?

— 15 stykker. Jeg husker i farten professor Gran, Sten Bugge, cykkelarbeider Janssen fra Stavanger, den trønderske idrettsmann Eirik Gullvåg, Aslaug Wollebek, Gunvor Piene, en ung jurist, Eckhoff og flere.

— Det er ikke vanskelig for Dem å stå både i Oslo indremisjon og i Oxford?

— Langt ifra. Jeg føler mig like i Oslo indremisjonen som i Oxford.

Et møte med Jesus.

Av
SARA KOCH

2. søndag etter Kristi åpenbaringsdag. Tekst: Johs. 4, 4—26. vers.

Når jødene skulde fra Galilea til Judea tok de en omvei gjennom Perea for å undgå Samaria, som følge av det hat som bestod mellom jøder og samaritanere. Om Jesus står det at han måtte da reise gjennom Samaria, det vil si hans vilje var å gjøre Guds vilje, og selv var han hevet over alt partivesen, klasse- og rasehat, ja over alle menneskelige motsetningsforhold. For ham fantes derfor ingen omveier.

I den samaritanske kvinne så han et menneske i nød, en slave av syndig begjær, som uvegerlig drev henne mot avgrunnen. Denne skildring av kvinnens møte med den levende frelser som sjellesørger er gripende, hvordan han først vinner hennes tillit ved å rette en bønn til henne om drikke, og derefter vekker hennes interesse og lengsel etter det levende vann, sier henne hvem hun er og tilslutt gjennom samvittigheten trenger inn til ondets dypeste rot. Hun blir ærlig overfor sig selv, innrømmer sin synd og oplever da Jesus ikke som sin dommer, men som sin frelser. Hun trodde på det levende vann, og drakk av det.

Personlig gjør jeg i mitt liv et vesentlig skille mellom før og etter mitt møte med Jesus. Til tross for timelig medvind så å si på alle felter, seg det etterhvert en grenseløs tomhet inn i min sjel. Mitt ytre menneske virket kanskje selvsikker, uavhengig og selvstendig, mens mitt indre var fylt av angst, bekymring og usikkerhet. For 3½ år siden hørte jeg om gruppebevegelsen og leste Sverre Nordborgs „Oxford Group”. Den vekket min samvittighet, og kom som en lyskaster i min sjel, og jeg lengtet etter fred med Gud.

En dag satt jeg sterkt optatt på mitt kontor, og over telefonen fikk jeg beskjed om et utenbys houseparty, og i ett nu tok jeg min beslutning om å reise dit. Der fant jeg frem til løsningen og møtte den levende Gud. Senere har jeg fått oppleve Kristus som min personlige frelser, og min høieste lengsel nu er å bringe budskapet videre til kjempende mennesker. Jeg har lært betydningen av å vokse op i et kristent hjem, og ser derigjennem mitt ansvar idag for mitt hjem og for den plass Gud har satt mig. At Gud har sin plan med hvert menneske han har skapt, forstår jeg nu. Derfor søker jeg hver dag hans ledelse i alle ting, og jeg får oppleve at de krokete veier blir rette, når ikke min egenvilje, men Guds vilje får skje.

Jesus har det levende vann for oss alle, men vi må ville ta imot det. Kristusveien er den eneste løsning av det enkelte menneskes og verdens kaos.

Tilslutt et citat av Stanley Jones' „Et seirende liv” 15. januar: „Men skulde dynamoen frykte elektrisitetens komme? Eller blomsten ved solskinnets komme?

Eller hjertet ved kjærlighetens komme?

Skulde liv frykte for livets komme?

Sara Koch.

Vi som ikke er Oxford.

inntrøndelagen
Steinkjer
20. 1. 39

Midt i ei jernti — —. Så mange problem kastes fram i intenst lys, og mange tanker prøves på ny. I det veldige dramaet som er dagen i dag, spør menneska seg sjøl om mye de ikke tenkte på mens livet syntes leff. En ser ei verd i oppløysing et kulturliv i kaos. Som i ei sjelestri er det vondt å si hva som kommer. Kanskje øyeblikking og kaos? Og Bibelen får atter veldig makt over mange som står uvisse.

Slik kom Oxford. Vi som er skeptiske, ser i alle fall at Oxford er hjelp, og god hjelp, for mange. Vel er det et og annet som irriterer, men først og framst må en si «Så mye godt der — og så mye vondt mange, mange andre steder — der hat er dagens og alle dagers evangelium». Og en spør seg: Hva er i emning — ut fra

Oxford og andre rørsler i tia vår?

Mer enn en gang har den kulturvokster som er vår, møtt «Fin de siècle» — tier og stemninger. Mer enn en gang har alvorlige og kjenslerike mennesker spurt: «Er veien frametter slik? Er blodfar

milepelene «homo sapiens» setter på kulturkartet sitt? Er mennesket — og livet — det ene: Stri? Stri om «rett» til å nyte, til å herske?» Vi har så mye hyllet kjennskap til naturens mekanikk, vi er så flinke til å analysere, — hakke opp oss sjøl og andre. Og kritikk, avundsjuke, hat slår så lett lag. Kanskje minnes vi nå at det kan være ei sjel — attom det mikroskopet syner, — attom «funksjonæren», som fyller plassen sin, er framifrå «effient». Men Jaggernaut-vogna ruller mot oss, vil knuse, legge alt audt.

Oxford er ett svar i tia, budet om ikke å følge Molokken som avler hat og sår splidens sed. — Niemøller i Naziparadiset er og et bud om noe nytt, han som «støtter Staten», fordi han vil preke evangeliet etter Bibelen, fordi han sier Mennesket er frelst av Kristus — en jøde! Mange andre og synger mindre «mekanikkens» pris, vil tru på åndsverdier, hos en Platon, en Spinsa og i — «Bøkenes Bok».

Ragnar Houg.

Et nytt Finnland og et nytt gjenkristnet Norden.

Fra housepartyet på Karlberg.

25. 1. 39

Brev til Morgenbladet fra Randulf Haslund.

Der har ligget en stor herregård der hvor Karlberg turisthotell idag dominerer. Og rundt omkring mange små sjøer som idag er frosset og snedekket. Og alle trærne i den gamle, herlige park er rimfrosne. Vi er likesom med en gang midt inne i det eventyr som vi alltid har tenkt Finnland er. Kanskje tar det sig anderledes ut om sommeren når trærne står grønne og sjøene ligger og blinker; men i alt det hvite nu står dette nye kjempehotellet og ser så underlig fremmed ut. Det er bygget av Finnlands mest kjente arkitekt og representerer det siste nye i teknikk og hotellkomfort. Men det er som man tenker på den gamle herregård nu i 24 graders kulde og i alt det hvite.

Inne i den store hall summer det av mange stemmer som taler forskjellige sprog. Det er finsk og svensk, dansk og norsk, engelsk og tysk. Og det er første gang hotellet tas i bruk på nyttårsaften. Oxford-gruppen har sitt første houseparty i Finnland og begynner med en gang å tale om de åpenbare og alvorlige problemer i landet. I det 21 år gamle land som nettop er kommet til sin myndighetsalder.

Den svenske forfatter Sven Stolpe gjør det med en gang klart hvad det er dette houseparty er for. Moralsk oprustning i nasjonen, gjennom å skape en helt ny mennesketype, mennesker som har funnet svaret for sig selv og derfor kan ha et svar for sitt eget land. Ikke nye programmer og nye idéer, men et svar som har omskapt oss selv til å bli andre, positivt skapende mennesker.

Eftersom møtene fortsetter, ser jeg klart hvilken innflydelse arbeidet allerede har hatt i landet, til tross for at der ikke før har vært noget annet enn rent personlig arbeid. Og det er rene eventyr som berettes. For her er jeg kommet

til et folk som er anderledes enn dem jeg kjenner fra før. Tilsynelatende så uendelig rolig, men med en brennende ildhu. Sterkt i hele sitt følelsesliv, og ikke minst i hatet. Vel fordi det i så mange år har bygget på det. Men hatet har her som overalt ellers skapt bitterhet og uforsonlighet, drept glede og samliv. Men her holder på å vokse frem et nytt ansvar.

Forfatteren Jarl Hemmer og hans frue beretter om hvordan de har sett et nytt ansvar for sitt land da de fant svaret i kristendommen, og senere forteller også deres to barn, en datter og en sønn om hvordan de nu har funnet det samme. Og der er den kjente kunstner, Segerstråle, som sammen med flere av sin familie forteller det samme. De har sett at det er håbløst å stille de krav mot andre som man ikke selv oppfyller. Og som Stolpe uttrykte det: «Hvad vi vil, er enhet. Det verden hittil har sett, er en enhet som er forsøkt bygget på å redusere de forskjellige idealer. Verdens tilstand gjør det klart for oss at det ikke har holdt. Vi ønsker å vise levende mennesker for hvem det holder, og ikke teorier».

Mellem møtene var der mange som gikk på ski. Og ungdommen gav i det hele et kraftig innslag i housepartiet. Det er jo ungdommen som har kjempet så meget for Finnland og dets frihet, og det er den samme ungdom som idag begynner å se at det nytter lite hvis deres eget liv ikke er noget man kan bygge landets fremtid på. De kommer med sine organisasjonsmerker, de hater hverandre; mange av dem reiser hjem for å samarbeide for et nytt og enig Finnland.

Der sees mange vel kjente menn og kvinner i Finnland på Karlberg disse dager. Forfatterinnen Sally Sålminen tar ivrig del i det hele. To biskoper, Lehtonen og von Bons-

dorff. Nogen av de ledende menn i finsk kringkasting, programchef Heikinheimo og hans medarbeider magister Nyberg. Under selve housepartiet var der to radioutsendelser, en på finsk i en time, og en på svensk i 40 minutter. Det er en av de få svenske utsendelser som er gått over Lahti stasjon. Og enda en utsendelse fra studio. Pressen har betraktet det som har foregått som noget meget betydningsfullt og hatt artikler med bilder i både finske og svenske aviser. De større aviser, både konservative og sosialistiske, har hatt korrespondenter på selve housepartiet.

Alt som sies fremføres på finsk og svensk, og det er underlig å høre det sterke, musikalske finske sprog som er så håbløst uforståelig for oss uinnviede, men synes å gi et så sterkt uttrykk for det de talende mener og føler.

Fru president Ståhlberg deltar i hele housepartiet, og folk fra alle klasser og profesjoner. Mange læger, forretningsfolk og lærere. Den kjente pedagog Martti Hela, en av de meget ivrigere forkjempere for det finsk-finske, forteller om hvordan han har sett at der må ofres til fra begge sider om der skal bli et

enig Finnland. Og han taler til hele Finnlands forbauselse over radioen på svensk. Og den ene etter den annen fra I. K. L. (det ytterliggående nasjonale parti) og fra andre nasjonale partier står op og forteller hvordan de har fått et nytt syn for hvordan det store Finnland skal reddes. Ved at de opgir sitt hat når de selv er blitt forvandlet. Det er en ny nasjonal politikk, og som det en dag blev sagt: «Det Finnland trenger, er ikke nye ledere, men forvandlede ledere». Fra det nasjonale studentparti A. K. S. skjer det samme. Der er begynt et samarbeide mellom de svensk-finske og finsk-finske studenter. Og mange som tidligere har hatet det sprog de andre brukte, er nu begynt å lære det. «Den største revolusjon som ennu er påtenkt i Finnland». «Den eneste mulighet for et enig Finnland». Slik uttaler ledere av statens liv sig.

Jukko Kaavenheimo, sekretær i I. K. L.s avdeling for arbeidere, satt fengslet etter krigens slutt og blev bevoktet av herredshovding Pentti Kaopomæki. Idag taler de sammen om det nye de har funnet gjennom

Sven Stolpe taler med fru Kaisu Snellman som tolk. Til venstre for Stolpe sitter Jarl Hemmer og frue.

kristendommen og om det de sammen skal gjøre. Og likesom det svenske og finske hat svinner i Oxford-gruppens kristne revolusjon, så forsvinner også de sociale motsetninger. Arbeider og arbeidsgiver, gårdbruker og industriherre står her side om side.

Den kjente teolog ved universitetet i Helsingfors professor Gullin er tolk meget av tiden. Og oversetter like elegant til begge sprog. Han taler også om hvorfor den finske kirke ikke har formådd å gjøre det arbeide som nu er begynt og hvorfor den ikke har bragt noget nytt til å klare vanskelighetene i den nye nasjons liv. «Det er», sier han, «fordi den ikke har været livsforvandlende og skapende».

En sønnesønn av Runeberg forteller om hvordan han har fått en ny nasjonal innstilling efter at han møtte kristendommen, og en annen av tolkene, redaktør ved Svenska Pressen i Helsingfors Lars Carpelan, står sammen med ham i arbeidet.

Den finske presten, Ensio Partanen, sier: «Jeg representerer Finnlands ungdom i den mest aggressi-

ve form. Jeg hører til den kjempe finske organisasjon A. K. S. Men ved Jesus Kristus har jeg sett at Han er den eneste som kan skape et helt menneske. Han lærer oss at det er bare kjærligheten som kan skape, og at ingenting opnåes ved å undertrykke andre. Bare under Guds ledelse tror jeg Finland kan bygges».

Dr. jur. Roninen og frue er også blandt talerne, og justisminister Rautavaara og lenshøvdingen i Tavastehus Mattsson som gav en stor mottagelse for de utenlandske gjester, er blandt de ivrige deltagere.

Riksdagsmann Tuonivaara, I. K. L.-partiet, sa at i den enhet som her skapes skal Finnlands folk gjøre Guds plan virkelig og bli et sterkt våben for den kristne revolusjon i Europa og over hele verden.

Mange kjente nordmenn deltok også, bl. a. professor H. H. Gran, rektor Sten Bugge, pastor Forbech som gav et levende utsyn over hvad kirken kan være; og flere andre både unge og gamle. Likeledes var der mange dansker og svensker. Fra Sverige ikke minst industri- og skogsarbeidere.

Siste dagen talte biskop Lehtonen: «Vi er her med på å skape en ny kristen fremtid for Finland og Norden. En slik besøkelsestid kommer nok sjelden til oss. La oss når vi ser sannheten være klar over at hvis vi da ikke står op og følger den, blir vi aldri mere slik vi har været. For enten følger vi lyset, eller vi blir forrædere. Vi har her på Karlberg sett visionen: Et nytt Finland og et nytt gjenkristnet Norden».

Til housepartiet var ventet 400 gjester. Der kom mer enn 900. Og i de sprengkolde, hvite vinterdager blev der skrevet historie for det unge Finland.

Randulf Haslund.